

tungt arbete begagnas, får Utskottet hemställa, att Herr Åke Anderssons motion icke må i vidsträcktare mån bifallas, än att Kammarén behagade besluta,

att, för vinnande af enhet i behandlingen af rustningshästarne vid alla indelta kavalleriregementen och korpser, Riksdagen ville i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes utfärda en författning, hvori stadgas att rusthållare eger begagna sin nummerhäst till ridning samt till körning för lätt åkdon (släde eller hjuldon) till ställen belägna inom högst två miles afstånd från rusthållet eller det ställe der hästen utfodras.

Stockholm den 16 Februari 1870.

På Utskottets vägnar:

Laur. Öhlin.

N:o 3.

Ank. till Riksd. Kansli den 19 Febr. 1870, kl. 10 f. m.

Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 4) Utlåtande N:o 3, i anledning af en utaf Herr Friherre G. Tamm väckt motion, N:o 140, angående delning af Stockholms län emellan Upsala och Nyköpings län.

Uti en hos Riksdagens Andra Kammare väckt motion har Herr Friherre G. Tamm, på anförda skäl, föreslagit: "att Riksdagen ville besluta i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t ville låta utreda, om en förening af

Upsala och Stockholms län till ett höfdingedöme samt Södertörns förflyttande till Nyköpings län kan finnas lämplig, och att Kongl. Maj:t i så fall täcktes derom till instundande Riksdag göra Proposition“.

Det kan visserligen synas, som det vore obehvämt för de nordligast belägna kommunerna i Stockholms län att vara aflägsnade 11 å 12 mil från eget länsresidens, då de hafva Upsala landshöfdinge-embete tillgängligt på något kortare afstånd, men då man besinnar att större delen af denna orts innevånare idka sjöfart och hafva all sin handel och samfärdsel på Stockholm, är det för dem vida fördelaktigare att få söka sin landshöfding i Stockholm i stället för i Upsala, som af dem sällan besökes vid andra tillfällen, än då marknad derstädes hålles. — På många ställen inom landet förekommer dessutom, enligt hvad Utskottet har sig bekant, den oegentligheten att kommuner finnas, som hafva närmare till angränsande länsresidens, än till den residenstad hvarunder de lyda, men sådana oegentligheter kunna, enligt Utskottets tanke, icke nöjaktigt afhjelpas med partiela förändringar, utan böra verkställas öfver hela landet på en gång, efter på förhand af Kongl. Maj:t och Riksdagen godkänd och fastställd plan.

Efter Utskottets tanke bör landshöfdingen hafva sitt säte der, hvarest ortens rörelse är koncentrerad. Är denna åsigt riktig, så läser väl intet tvivel kunna uppstå derom, att Stockholm, såsom förnämsta afsättningsorten, till sig drager all handel och all samfärdsel från vidt kringliggande trakter, och bör dels derföre och dels för den noggrannare polisuppsigt, som är nödvändig i stadens omgifningar, ett landshöfdinge-embete vara att tillgå i Stockholm.

Äfven om en del af länets norra kommuner hafva längre väg till Stockholm än till Upsala, och om en eller annan kommun i Södertörn ligger närmare Nyköping än Stockholm, så hafva de dock större gemenskap med Stockholm, der de vid besök för afyttrande af sina landtmannaprodukter på samma gång kunna uträtta sina ärenden hos landshöfdinge-embetet.

Utom de skäl, som i allmänhet tala för länsresidensets bibehållande i Stockholm, äro dessutom särskilda lokala förhållanden, som skulle här mer än annorstädes göra länsresidensets flyttning olämplig. Stockholm är omgifvet af en vidsträckt skärgård; i denna skärgård finnas en mängd större och mindre bebodda öar, belägna 6 å 8 mil från staden, hvilka öars befolkning, dels på egna båtar, dels på om sommaren dagligen gående ångfartyg, lätteligen kommunicera med Stockholm, till hvilken stad all trafik från den vidsträckta skärgården drages. Man torde häraf finna hvilka svårigheter skulle möta för desse öboar att i och för kommunikation med länsstyrelsen göra först en sjöresa till Stockholm 6 å 8 mil och derefter 7 mils resa till Upsala, eller måhända 11 mil till Nyköping.

Om en hemställan skulle göras till Stockholms läns innevånare, huruvida de skulle önska att, på sätt motionären föreslår, få söka sin landshöfding i Upsala eller Nyköping, torde, enligt Utskottets tanke, svaret blifva ett allmänt nej. Uti frågor

af beskaffenhet som denna torde mera afseende böra fästas vid innevånarnes i orten billiga önskan och anspråk på beqvämlighet än på en förespeglad besparing, som in-
dragning af ett landshöfdinge-embete möjligen skulle kunna medföra.

Af sålunda anförda skäl får Utskottet hemställa:

att Herr Friherre Tamms berörda motion icke måtte af Kam-
maren bifallas.

Stockholm den 16 Februari 1870.

På Utskottets vägnar:

Laur. Öhlin.

N:o 4.

Ank. till Riksd. Kansli d. 19 Febr. 1870, kl. 10 f. m.

*Andra Kammarens Fjerde Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 4, i anled-
ning af väckt motion om förbud för landthandlare att idka
handel med vissa varor.*

Uti en inom Andra Kammaren af Herr *J. Englander* (under N:o 177) väckt motion har motionären på anförda skäl yrkat: "att landthandlare måtte, inom be-
stämmd tid, förbjudas att idka handel med andra varor än dem, som i 1846 års för-
fattning dem tillåtas, samt att derjemte dem måtte särskildt förbjudas, vid äfventyr
af handelsrättighetens förlust, icke blott att befatta sig med handel af spritvaror, vin,
öl och porter, utan äfven att vid handelns idkande utan betalning utdela dylika varor."

Den af motionären antydda Handelsordningen af den 22 December 1846 stad-
gade, att en hvar välfrejdad Svensk medborgare, som fullgjort vissa derför bestämda villkor,